

Μὴν ἔγινα ρωμαντικός ἢ μήπως λαῦρος ἔρως
σὸν κάποιον γέρο Ναύαρχο κατάκαρδα μὲ σφάζῃ
καὶ κατοικῶ εἰς ἔρημον καὶ μακροσμένον μέρος,
χωρὶς γὰρ τὰ ἐγκόσμια καθόλου νὰ μὲ νοιάζῃ.
Καὶ εἶναι πρέπον εἰς αὐτὰ τὰ τωρινὰ μας χάλια
ἐγὼ νὰ θέλω ρεμβασμούς καὶ ἄλλα τέτοια σάλια;

Ὡ σὺ, θεέ μου, δύναμιν καὶ νέαν γλῶσσαν δός μου,
ν' ἀναμυθῶ εἰς τὴν βοήν παραφρονούντος κόσμου,
ν' ἀκούσω ἴλιγο νὰ ἴμιλοῦν διὰ περιφερείας,
διὰ τὸν λόρδον Ἄρτιγκτων καὶ τὸν Σαλισβουρίας,
περὶ τοῦ πολιτεύματος τοῦ ἔθνους νὰ παρλάρω
καὶ μ' ὄλους κατακεφαλαίς νὰ δώσω καὶ νὰ πάρω.

Βαρέθηκα νὰ ζῶ σ' αὐτὴ τὴν ἔρημη Καστέλα,
σιγάθηκα τὰ κύματα, τῆς βάρκαις, τὰ βαπόρλια
καὶ εἶναι μέγας κίνδυνος μὴ μὲ κτυπήσῃ τρέλλα
ἀπ' τὸ πολὺ σεκλέτι μου κί' ἀπὸ τὴν στενοχώρια.
Ἄς ἔλθουν οἱ ρωμαντικοὶ νὰ γράφουν ἐδῶ πέρα,
ἐγὼ ποθῶ συζήτησιν καὶ Ἀθηνῶν ἀέρα.

Ἰδοῦ!.. ἐκεῖ ἔστο πέλαγος πετῶντα βλέπω γλάρον!..
Ἰδοῦ!.. μακρόθεν ἔρχονται συντάγματα κωνόπων!..
ἀκούονται τριγύρω μου ὄγκανισμοὶ γαϊδάρων,
μὰ κάποτε ἀκούονται κί' ὄγκανισμοὶ ἀνθρώπων.
Ἄλλὰ καὶ σμήνη γυναικῶν γελοῦν καὶ κακανίζουν,
ποῦ λὲς πῶς γαργαλίζονται ἢ πῶς τῆς γαργαλίζου.

Βλέπω κοντὰ ἔστη λάμπα μου πολύχρωμον ἀκρίδα
κί' ἀντίκρου μου τὴν Γαλλικὴν κυττάζω Ναυαρχίδα.
Τρῶνε καὶ πίνουν κύριοι μ' ἐλευθεραὶς κυρίαὶς
καὶ δός του πιά στριγγλίσματα, φωναὶς καὶ φασαρίαὶς
κί' ἐνῶ περιδρομιάζουνε σὲ πλούσιο τραπέζι,
ἢ μουσικὴ γὰρ ὄρεξι ἀδιάκοπα τοὺς παίζει!..

Ὁ ἔρως πάει κί' ἔρχεται μὲ τόξα εἰς τὸ χέρι,
χοροί, τσουμποῦσι, κάκανα, φαγεῖα, σαμπάνζαις, μπύραις...
Ἄχ! ὄλοι μοῦ τὸ εἶπανε καὶ ὁ καθένας ξέρει
πῶς τὴν καλλίτερη ζωὴ περνοῦν ἢ ζωντοχήραις.
Πιέτε λοιπὸν καὶ γίνετε ἀπ' τὸ κρασὶ στουπιά,
γιατὶ διαβαίνει ὁ καιρὸς καὶ δὲν γυρίζει πιά.

Κί' ἐγὼ τὸ ζῶν, ὁ σαχλός, τὸ ἔρπετόν, τὸ τέρας,
φιλοσοφῶ μὲ τοῦρανοῦ τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας
καὶ τῆς ἀδόξου μου ζωῆς κατακυλᾶ τὸ ρεῦμα
χωρὶς χορῶν τσακίσματα, χωρὶς κανένα γεῦμα,
ἐνῶ ροφοῦν τὸ αἷμα μου τῆς ἐξοχῆς ἢ σκνίπες
καὶ τρῶνε τὰ σηκίτια μου καὶ ἢ χαραῖς κί' ἢ λύπαις.

Ἡ ἐξοχή!.. ἂ! τί λαμπρόν!.. τί θέαμα ποικίλον!
μακρὰν τὰ πάθη τῶν ἐχθρῶν κί' οἱ ἔπαινοι τῶν φίλων.
Μὰ πόσον ἀηδίασα τὸ θέαμα ἐκεῖνο!..
εἰς ποῖον μέρος τὸ λοιπὸν ὁ δυστυχῆς νὰ μείνω,
γὰρ νὰ γλυτώσω ἀπ' αὐτὴ τὴν τόση σιχασιά;
νὰ πάω εἰς τὸ Φάληρον ἢ καὶ ἔστην Κηφισσιά;

Ἄλλὰ φοβοῦμαι μὴ ἐκεῖ καμμιὰ κομπὴ κυρία
ἔρωτευθῇ ἀληθινὰ τὰ μούτρα μου τὰ κρύα
καὶ ξαναγίνῃ καὶ γί' αὐτὸ κανένα νταραβέρι
κί' ἐγὼ δὲν θέλω ἔρωτας ἡμέρα μεσημέρι.
Μακρὰν λοιπὸν ἢ ἐξοχή, μακρὰν μου καὶ ἢ πόλις,
μακρὰν μου ἀνθρώποι καὶ σεῖς ἐξώλης καὶ προώλης.

Ὡ Φασουλῆ πανάθλιε, κατὰ διαβόλου σύρε
καὶ μ' ὄλην σου τὴν δύναμιν τὸν ἑαυτὸν σου δείρε,
ὅπου μοῦ θέλεις μὸν ρεπό καὶ σὺ τὸ καλοκαῖρι
καὶ χάσκεὶς ὀλομόναχος μὲ τὸ χρυσὸ σου ταῖρι
καὶ νοίκια γὰρ τὴν ἐξοχὴ ἀλύπητα πληρόνεις,
γὰρ νὰ φουρκίζῃς μοναχά, νὰ σκάς καὶ νὰ θυμώνῃς.

Δὲν βλέπεις μαῦρα σύννεφα ἑστὰς κορυφὰς τοῦ Ἀΐμου
καὶ δὲν ἀκοῦς πολεμικὸ ἔστον κόσμον νταβατοῦρι!..
Ὅρσε λοιπὸν ἑπτὰ γροθιαὶς, κανάγια ἑαυτέ μου,
περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς, ξετοίπωτο γαῖδοῦρι,
ἀσκάθαρε, σκολόπενδρα καὶ μίξα τοῦ διαόλου,
ὅπου τὸ τόσο χάλι σου δὲν σκέπτεσαι καθόλου.

Περὶ ἔργου σωτηρίου
τοῦ ἐνταῦθα Πρακτορείου.

Τὸ ἐνταῦθα Πρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων ὄλων
ἐτοιμάζεται νὰ παίξῃ κί' εἰς τὰς Ἐπαρχίας ῥόλον
καὶ πρὸς ὄφελος τῆς πένας κί' ἰδικὴν μας ἡσυχίαν
παραρτήματα εἰς πᾶσαν θὰ συστήσῃ Ἐπαρχίαν
καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον πρέπει ὁ καθείς μας νὰ συνδράμῃ
κί' ὅ,τι δύναται προθύμως καὶ ἀμέσως νὰ τὸ κάμῃ.

Πρακτορεῖα ἕως τώρα ἔχουν γίνῃ σ' ἕξι μέρη,
μὰ θὰ γίνουν καὶ εἰς ἄλλα, πρὶν διαβῆ τὸ καλοκαῖρι
κί' ἔτσι πιά ἐμεῖς οἱ βλάκες καὶ πτωχοὶ καλαμαράδες
δὲν θὰ γράφωμε ἔστο βρόντο, δὲν θὰ χάνωμε παράδες,
θὰ γλυτώσωμε ἀπὸ τὸν κί' ἀπὸ ἄλλον κανονίερον
κί' ὁ παρᾶς μας κάθε μῆνα θὰ μᾶς ἔρχεται ἔστο χέρι.

Ὁ Σπῦρος Πάτης, φίλος μας καὶ νέος ἀβουκάτος
καὶ ὄχι ὄπως μερικοὶ ἀργὸς λιμοκοντόρος,
ὑπέστη καὶ τὴν πρακτικὴν ἐξέτασιν ἐσχάτως
καὶ τοῦ ἐδόθη ἄδεια νὰ εἶναι δικηγόρος.
Συγχαίρων οὖν τὸν νομικόν, ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
ὅτι τραπέζι δι' αὐτὸ θὰ κάμῃ δίχως ἄλλο.

Ἐστῶν Πατησίων τὴν ὁδὸν καὶ τῆς Ἀκαδημίας,
εἰς τοῦ κυρίου Γέροντα τὸ σπῆτι ἀποκάτω,
εὐρίσκονται περίφημα κρασιὰ Κεφαλληνίας,
τούτέστι Μπροῦσκο διαλεκτό κί' ἀθάνατο Μοσχάτο.
Τὸ πρῶτον εἶναι γὰρ φαγεῖ, τὸ δεύτερον γὰρ φροῦτα
καὶ ἄμα πιῆς κί' ἀπὸ τὰ δαδ γυρεῖς τὰ λαγοῦτα.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἔστο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενετῶν· Εὐ Φρονούντων· — νύκτα ἕμερα συζητούντων
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — παιζατζήδες ἄλλους τῶσους
μ' οὐρητήρια, σαντόρρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαῖδοῦρια